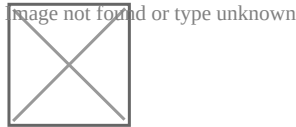

Σχέσεις των δύο φύλων: Η έκπληξη μπροστά στο κάλλος της αγάπης (Σταύρος Φωτίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1MIAw9G>]

Η γυναίκα είναι βοηθός του άνδρα γιατί τον βοηθά να ανακαλύψει την αναφορικότητα της ύπαρξής του, να πιστοποιήσει την κοινωνική δομή του αν-θρώπινου προσώπου. Βοηθός θα πει «ένα άλ-λο πρόσωπο που θα αντανakλά γι' αυτόν τον αληθινό εαυτό του, που θα τον οδηγήσει να κατανοήσει την αληθινή αίσθηση της ύπαρ-ξής του, την πληρότητά του, αποκαλύπτοντάς του, σαν σε καθρέφτη “τον κρυπτόν της καρδιάς άνθρωπον”. Σαν να θέλει να πει η Βίβλος, ότι η γυναίκα καλείται να υποβάλλει ερωτήσεις στον άνδρα για τον εαυτό του, να τον εμποδίζει να θέλει να είναι κά-τι λιγότερο από ό,τι πραγματικά είναι, ει-κόνα του Θεού, που κλήθηκε όπως ο Ιακώβ στο ρυάκι του Ιακώβ, να μεταμορφώσει τη γη σε “Θεού Είδος”, Θεού πρόσωπον». Και επειδή τα ανωτέρω δεν ισχύουν μόνο για τη γυναίκα, κατά τον ίδιο τρόπο ο άνδρας εί-ναι βοηθός της γυναίκας, όπως και ο Θεός εί-ναι βοηθός του ανθρώπου (βλ. Ψαλμ. 32:20).

Ο Θεός λοιπόν δημιουργεί την Εύα και την αποκαλεί issa. Στη συνέχεια την παρουσιάζει στον Αδάμ, ο οποίος την αναγνωρίζει και την αποδέχεται με το όνομα που της έδωσε ο Θεός. Η ύπαρξη της γυναικάς συντείνει στην αυτοσυνειδησία του άνδρα. Ο άνθρωπος γνωρίζει και αναγνωρίζει τον εαυτό του μέσα στην κοινωνία με τον άλλο, αποκτά όνομα και ταυτότητα μό-νο σε αναφορά με το συνάνθρωπο. Έτσι ο άνδρας στη θέα της γυναίκας αναγνωρίζει τον εαυτό του ως is. Οι λέξεις issa και is —που σημαίνουν «ένας έκαστος»— έχουν την ίδια ρίζα, τονίζοντας και γλωσσικά την ισοτιμία των φύλων. Η ίδια γλωσσική ισο-τιμία διατηρείται και στη μετάφραση του Συμμάχου, στην οποία οι δύο λέξεις (is και issa) αποδίδονται με τις λέξεις ανήρ, που σημαίνει αρσενικός άνθρωπος, και ανδρίς, που σημαίνει θηλυκός άνθρωπος. Έτσι η γυναίκα καθίσταται η «δόξα [του] ανδρός» (Α΄ Κορ.11:7). Η λέξη «δόξα» σημαίνει φα-νέρωση, άρα ο άνδρας φανερώνεται στη σχέ-ση με τη γυναίκα, ο άνθρωπος στη σχέση με το συνάνθρωπο, το εγώ στη σχέση με το συ. Άνδρας και γυναίκα είναι δώρο του Θεού ο ένας προς τον άλλο. Υπερβαίνοντας ο άνθρωπος τον εαυτό του, ανακαλύπτοντας τον άλλο, το συ, αισθάνεται την έκπληξη μπρο-στά στο κάλλος της αγάπης. Γι' αυτό και ο Αδάμ στη θέα της Εύας αναφωνεί τον πλέ-ον ερωτικό ύμνο: «Τούτο νυν οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου» (Γεν. 2:23). Το εγώ και το συ αλληλοπεριχωρούνται στο εμείς.

Μέσα σ' αυτό το μυστήριο του ομοούσιου άλλου αναδεικνύονται τα θεμελιώδη

γνωρί-σματα της προσωποκεντρικής οντολογίας: Διαφορά, ισοτιμία, ενότητα. Διαφορά: άνδρας και γυναίκα είναι πρόσωπα μοναδικά και ανεπανάληπτα. Ισοτιμία: άνδρας και γυναίκα, μο-λονότι διαφορετικοί, είναι πλήρως ισότιμοι. Ενότητα: άνδρας και γυναίκα δημιουργούν την πλέον απόλυτη ενότητα. Μέσα στην κοι-νωνία της αγάπης η διαφορά δεν αποτελεί έναυσμα αντιπαλότητας και χωρισμού αλλά αφετηρία αυθυπέρβασης και αυτοπροσφοράς. Ο κατ' εικόνα Θεού άνθρωπος είναι όν σε αναφορά, αληθεύει όταν δωρίζεται στους άλ-λους. Η ανδρόγυνη ενότητα καλείται να εί-ναι σχέση αγάπης και ελευθερίας. Ιδού γιατί ο άνθρωπος εγκαταλείπει τους γονείς του, υπερβαίνει τους βιολογικούς δεσμούς, για να προσκολληθεί στο/στη σύζυγό του, για να φτιάξει δεσμούς πνευματικούς. Ο άνθρω-πος καλείται να προσφέρει την αγάπη του ελεύθερα, η αγάπη του να μην υπαγορεύεται από οποιαδήποτε ανάγκη. Την πραγμά-τωση δε αυτής της αγαπητικής ενότητας επιτυγχάνει ο άνθρωπος με τη χάρη του Θε-ού , με την ασύγχυτη και αδιαίρετη ένωση μαζί του. Η αληθινή αγάπη δεν εγκλωβίζεται στο δυαδισμό. Έτσι ο Θεός είναι ο τρίτος, αυτός που ελευθερώνει το ζεύγος απ' το δίφ-θογγο εγωισμό. Ο Θεός προκαλεί το άνοιγ-μα του ζεύγους έξω από τον εαυτό του, οδηγεί στην καθολικότητα της αγάπης.

(Σταύρος Σ. Φωτίου, Άνδρας και γυναίκα: Ο άνθρωπος, εκδ. Ακρίτας, σ.17-24)